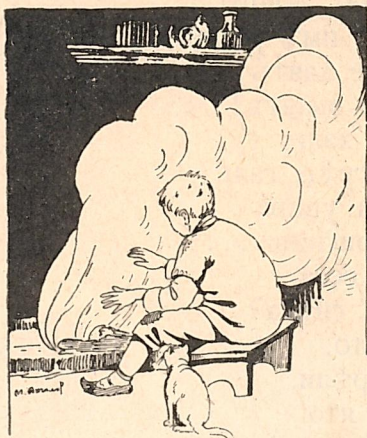

ДЪДО КОЛЕДА

Славко надзърна през вратата, като че искаше да види самъ съ очитѣ си дѣдо Коледа, но, вмѣсто него, съзрѣ майка си. Тогава той седна край огнището и прострѣ сухитѣ си ржчички къмъ пригорѣлата главня. Въ стаята бѣше тъмно и задушно отъ дима на огнището, което, кой знае защо, днесъ не горѣше. Димътъ се виеше по тавана, спускаше се надъ одъра, връщаше се пакъ къмъ огнището и се силѣше да излѣзе отъ коминя. Но, като не можеше, навираше се въ очитѣ на Славка, и тѣ сълзѣха, сълзѣха.

И Славко, втренилъ погледъ въ тънкитѣ си пръстенца, които сега надъ главнята изглеждаха прозрачно-червени, се замисли. Не бѣше тѣй, когато бѣше живъ татко му. И тогава по коледа валѣше снѣгъ, но въ стаята имъ бѣше свѣтло. Весело шеташе и майка му край огъня, който, буйно накладенъ, прашѣше и пилѣше огнени езици. Тогава Славко се дрѣпваше назадъ, прибираше коленцата си и се пазѣше да не го лизнатъ тия огнени язици. А димътъ се виеше направо къмъ коминя, излизаше

навѣнъ и съ дима отъ коминитѣ на цѣлото село напомняше за утрешния празникъ. Но татко му вече не е живъ. Той се върна раненъ отъ войната и боленъ. Отпърво поминуваха, кое какъ, но после не еднажъ почнаха да си лѣгатъ гладни. Малкото нивици отидоха за лѣкари и лѣкарства. Найсетне, преди шестъ месеца, той легна и не стана. Единъ

день дойдоха у тѣхъ много селяни, носѣха цвѣтя, палѣха свѣщи и казваха: „Богъ да го прости“. После го изнесоха отъ къщи. А майка му плачеше и си късаше коситѣ. Но Славка не пустнаха при него. Не бивало, казваха му тѣ: дѣдо Господъ не искалъ децата, когато